

RÀBIA CONTINGUDA

Aquesta nit no he pogut dormir. Porto ja tres setmanes amb malsons intermitents, encara no aconsegueixo entendre perquè. La mare diu que es a un lloc millor, però si es així per què es passa les nits plorant? cridant el seu nom. Diu que Déu reclama sempre les bones persones al seu voltant, i que, allà on sigui, em veu. – Mentida! Li he cridat aquesta nit de mala manera. – Com pot ser? Mare, mira'm!

Silenci... No va dir res... ni tan sols va plorar, va limitar-se a tancar-se a la habitació. La Maria va començar a plorar. La mare no li va fer cas així que vaig decidir anar a cantar-li un braçol perquè fes nones. - Què feliç ets Maria. Li vaig xiuxiuejar. – Quan et vulguis donar compte que el pare no hi és, ja ni tant sols recordaràs com era. Voldria ser tu.

Després de la bronca d'ahir amb la mare la situació és molt tensa. Aquest matí m'he aixecat d'hora per anar a l'institut. He posat música per animar-me. Com cada matí he buscat a la llista de reproduccions de l'iPod la cançó "Happy", d'en Pharrell Williams. La solia posar abans, quan ell era aquí. S'aixecava del llit. Podia escoltar els seus passos des de l'habitació. Entrava de cop, - Vols baixar la música! – em deia amb un to brusc. Mai vaig donar valor a aquelles paraules... - *"Vols baixar la música!"* Sentia la seva veu al cap com una cinta ratllada... M'evadia de tot. Només escoltava *"Vols baixar la musica!"*. Mai em vaig fixar en el seu to de veu, era molt nassal. Tot i això, jo el trobava dolç, la seva veu em feia sentir protegit. Em vaig quedar empanat mirant-me les bambes... - Jaume vols espavilar, arribaràs tard! - cridà la mare. Vaig tornar a la realitat, tot i que no duraria molt.

Corria cap el garatge per agafar la moto. Amb el comandament vaig obrir la porta, però tenia pressa, feia ja vint minuts tard. No vaig esperar que la porta s'acabés d'obrir. Vaig passar-hi per sota com si fos en Harrison Ford a la pel·lícula "Indiana Jones", recordava com se li queia el barret al passar sota una porta a punt d'esclafar-lo. Tot i això aconseguia ficar la ma i agafar-lo abans no li enganxés el braç. Aquesta peli la havia vist per primer com amb el pare. Se'm va escapar un riure tímid en pensar-hi.

Vaig arribar a l'institut tard, em tocava llengua català i literatura. No n'era massa entusiasta jo de les llengües. Sabia que en Jordi no em deixaria entrar a classe per fer tard. Vaig trucar la porta. - Puc passar? -vaig preguntar amb un to d'inseguretat. – És clar que si Jaume. Au, passa -. No vaig entendre per què no em va deixar podrint-me una hora al passadís, però no seria jo qui li portés la contraria. Així doncs, vaig entrar de forma tímida però tot era diferent, la gent no parlava, el professor somreia, les mirades no anaven cap a mi, eren mirades rares. La classe no fotia aquella normal i insuportable mala olor a adolescent hormonat. Olorava a compassió, olorava a llàstima, olorava a mort. Olorava l'*aftersheif* del pare.

Em vaig tornar boig, o reconec, però ho necessitava. Vaig començar a cridar com un posseït. Recordo tirar la taula a l'aire i com va colpejar el projector. Va caure com si d'una llibreta es tractés. Es va esmicolar al terra i tothom va emmudir, però jo els sentia, sentia els seus pensaments. Se'm clavaven a les orelles com agulles – No ho suportó! - vaig cridar amb totes les meves forces. – Deixeu de mirar-me!

En Jordi no em va castigar, no em va excloure, no va dir res. Va continuar amb la classe. Jo vaig marxar.

L'endemà em van portar amb el director. Em va dir que no caldria que pagués les destrosses, que no parlaria amb la mare. Jo l'odiava, l'odiava a mort. No comprenia res. Justament el que no volia era allò: no volia privilegis per ser el pobre nen sense pare, per ser el nen amb una germana petita que viu de les ajudes de l'estat. Volia ser normal. Demanava tant?

Començava a odiar la mare, perquè no en parlava ja del pare. El dissabte vaig aixecar-me d'hora, tenia ganes de sortir a córrer així que em vaig dutxar alhora que em rentava les dents. Vaig utilitzar, com sempre, el xampú del pare. Tot xop vaig anar cap a l'habitació mullant el terra darrera meu. Vaig encendre el iPod com cada matí. Vaig posar "Happy" com cada matí. Mentre ballava com en el vídeo de "Youtube" em vaig posar els calçotets, els mitjons i les bamb... Un moment. On són les bambes?, vaig pensar. – Mare!, has vist les bambes del pare?

Va llençar tota la seva roba, va donar les seves coses a beneficència! Com podia haver-ho fet? No em va deixar res seu... res! - Com has pogut? No tens sentiments! Ell va morir el 23 de novembre per a tothom, però per a mi, a mort avui! I tu has anat amb ell! – Soc orfe mare, ho sents? Jo sóc orfe! Li vaig dir cridant amb totes les meves forces. De la meua boca sortia més saliva que paraules. – Com creus que em sento jo? Creus que es fàcil per a mi? - Va cridar-me com mai ho havia fet. Amb la vena del coll inflamada, tenia la impressió que se li podia rebentar en qualsevol moment. – Tu has perdut el teu pare, però jo... Jo he perdut l'home de la meua vida!

Mai havia plorat pel meu pare. Aquell dia va ser el primer, però no seria pas l'últim.